

Herra raskis joo, et se võeras mees aega
mööda kirk tema karjast juab ära lõpetama.

Kui pois seda kuulis, jättis linna wä-
litseuse oma hoolena, isi wõttis need loo-
mad ja aruamis kaustu, mis ta wana maha
käest oli saanud, lüks andis herrale tea-
da: „kui sa minu hoolena jätad karja
üle wälitseuse, ja kura karjast käsi mina
sõna kuulda, siis ei pea enam inimesi ärg-
cha loom sinu karjust kaduma.“

Herra andis kirk tema hoolena, kui
nuud karjaga jõodi maale jõuavad, siis
ütles ta teiste karjastele: „Kui keegi tu-
leb teilt üht looma pärima, siis öelge
see ei ole meie üsi minne karjast juurde.“

Kui nenda oli õppetanud, lüks ta
laud linna ja munaaga kõrge puu otta
korrud ja kas jäiwad puu alla. Naltu-
se üa perast tulib ühe neju sarwe mees,
ja küsib karjusest käest: „Misjäre härg se

lina minule juab.“ Karjus ütles: „Si mina
wõi sulle lubada, pere mees istub puu otta,
mine küsi tema käest.“ Lühel farwile pu-
alla, küsib: „Misjäre härg sulle juab?“
Pois wastab: „Mis ärga sa tahad siit saada?“
nah, sün on muna, kui selle katri jõud
amusta, siis juab härga; aga kui sa fesa
katri ei sa, siis on elu õhture tulnud.“

Kõnde sõnadega wisas ta muna farwile
etle, puu ottest maha, se arkas nüüd oma
amusta jõudu proovima; aga muna oli nii
libe et umbad fuguugi tema peale ei aranud;
pois ootas natuke aeg, kui nägi et ta
umbad fuguugi muna peale ei aranud, siis
ütles ta koorde ja kusele: „Murdage ta ma-
ha. Need wõtsid ta wähe ajaga elust ära.“

Pois tuli maha, waltis läbi förmuse
ja mõttes: jaoks farwile 3 penikürma ^{laugu} pe-
le, fuguawa ma auru. Ta se siindis munda.

Kui õhtul kodu tulis, ja kura loomad